

dets opfattelse frygtes, at det kan få en skyldner til at miste incitamentet til at fortsætte bestræbelserne på at søge en rekonstruktion af den pågældendes virksomhed, når der først er afsagt konkursdekret.

Konkursrådet finder derfor, at reglerne i konkurskattelovens §§ 5 og 13 bør ændres således, at det bliver valgfrit for den skyldner, der opnår en akkord efter at have været undergivet konkursbehandling, om den pågældende vil have sine skatteforhold afgjort efter konkursskatteloven eller efter de almindelige beskatningsregler.

Konkursrådet har herved også lagt vægt på, at Skatteministeriet i betænkning nr. 1101/1987 foreslog en regel, hvorefter beskatningen netop i denne situation ikke burde ændres, uanset at konkursdekretet ikke ledte til en afsluttet konkurs, og at der ikke af Skatteministeriet er anført betænkeligheder med hensyn til risikoen for misbrug af en regel herom.

Konkursrådet peger på, at det herefter må forventes, at det i denne situation vil indgå i kreditorernes overvejelser om indretningen af en akkord, om den almindelige skattepligt skal anvendes på skyldnerens forhold. Det vil i praksis formentlig alene være fordringshaverne, der vil kunne opnå en økonomisk fordel af at vælge andre beskatningsregler end konkurskatteloven, da skyldneren i praksis vil skulle aflevere de midler, der kommer tilbage fra skattemyndighederne, til kreditorerne.

Regeringen er enig i Konkursrådets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed. Der henvises til lovforslagets § 2 (forslag til konkurskattelovens §§ 5 og 13), og bemærkningerne hertil.

4.13. Andre spørgsmål

4.13.1. Panterettigheder

4.13.1.1. Gældende ret

Efter konkurslovens § 199, stk. 2, omfatter en kendelse om gældssanering ikke pantefordringer i det omfang, pantet strækker til. Panthaverne bindes derimod af kendelsen for så vidt angår den del af deres personlige fordring mod skyldneren, som ikke dækkes af pantet. Bestemmelsen finder tillige anvendelse på udlæg.

Opnås gennem pant eller anden sikkerhedsret i skyldnerens ejendom delvis dækning for en fordring mod skyldneren, gives kun dividende af restfordringen i gældssaneringssagen, jf. konkurslovens § 201, jf. § 46.

Reglerne indebærer, at panthaveren har krav på de løbende ydelser (såvel renter som afdrag) af hele pantefordringen, og, hvis skyldneren misligholder, efter

almindelige regler kan søge sig fyldestgjort i den stillede sikkerhed, dvs. f.eks. begære tvangsauktion over skyldnerens faste ejendom. Modstykket hertil er, at panthaveren ikke modtager dividende i henhold til gældssaneringskendelsen. Dette gælder, uanset om de sikrede fordringer overstiger værdien af pantet.

Der er intet til hinder for, at panthaveren vælger at give helt eller delvis afkald på sin sikkerhed, inden kendelsen om gældssanering afsiges. Panthaveren vil i så fald modtage dividende i henhold til kendelsen for den del af fordringen, som panthaveren har givet afkald på at have sikkerhed for.

Konkursrådet peger på, at en panthaver – der ikke giver et sådant afkald – fortsat har adgang til at begære tvangsauktion over skyldnerens faste ejendom, hvis de løbende ydelser ikke betales, selv om det fremstår som åbenbart, at pantet ligger uden for værdien af det pantsatte og således ikke giver panthaveren nogen reel sikkerhed for fordringen. Har panthaveren udsigt til at opnå delvis dækning af fordringen på tvangsauktion og dermed delvist få dækket sine tvangsauktionsomkostninger, er der således en reel risiko for tvangsauktion. Skyldneren må derfor for at undgå, at ejendommen kommer på tvangsauktion, betale de fulde ydelser på fordringen. Den deraf følgende høje boligudgifter vil typisk udelukke gældssanering, idet for høje boligudgifter i forhold til husstandens størrelse normalt vil tale imod, at skyldneren meddeles gældssanering.

I de tilfælde, hvor panthaverens krav på dividende af den usikrede del af fordringen som følge af et (tvangs) salg aktualiseres i afdragsperioden, vil skyldneren endvidere kunne have vanskeligt ved at opfylde gældssaneringskendelsen, da der ikke afsættes dividende i budgettet til pantsikrede fordringer, uanset at disse må skønnes at overstige pantets værdi.

En skyldner, der ejer en overbeholdt ejendom, kan således efter de gældende regler få vanskeligt ved at opnå gældssanering eller ved at overholde vilkårene for gældssaneringen, hvis panthaveren ikke frivilligt giver afkald på den del af panteretten, der overstiger ejendommens værdi.

4.13.1.2. Konkursrådets og Justitsministeriets overvejelser

Konkursrådet har ikke foretaget en nærmere undersøgelse af, hvor ofte overbeholdte ejendomme i praksis har hindret skyldneren i at opnå gældssanering eller i at opfylde vilkårene herfor. Det er dog rådets vurdering, at problemet i hvert fald for tiden ikke er hyppigt forekommende.

Det er imidlertid Konkursrådets principielle opfattelse, at det er u hensigtsmæssigt, at en overbeholdt